

Pleitnota
Dr. Carlo Ierna *Outsourcing the Mind*
Dossiernummer: 016.Vidi.174.074

Ad. 1)

Verweerder stelt dat referent 2 zijn kritiek wel drie keer uitsprekt en deze derhalve niet disproportioneel door de commissie is meegewogen. Echter betreft het in de laatste twee gevallen simpelweg een herhaling van de eerdere opmerking in het kader van de concluderende samenvatting. Referent 2 herhaalt daar tevens ook zijn positieve opmerkingen. Bovendien lijken noch de commissie noch de verweerder rekening te houden met de expliciete inkadering van de oorspronkelijke opmerking van referent 2: “this second step is not part of the proposed project, but I hope the applicant would consider pursuing it should the historical portion of the project prove successful.” Het project, zoals door referent 2 beoordeeld, is dus klaarblijkelijk vruchtbaar en geeft aanleiding tot verdere, nieuwe onderzoeksvragen. Na toekenning en succesvolle afronding van mijn VIDI zou ik zeker, zoals referent 2 voorstelt, overwegen de systematische aspecten uit te werken in een VICI. Mijn huidige voorstel kan echter niet negatief beoordeeld worden omdat referent 2 graag een ander, omvattender project had gewild.

Verweerder verdraait mijn formulering in het weerwoord alsof er daarin een erkenning van deze kritiek zou schuilen. Ik gaf daar referent 2 als volgt weer: “Het is duidelijk dat referent 2 het belang inziet van het voorgestelde historisch onderzoek voor de huidige debatten en beseft dat gedegen historisch onderzoek een voorwaarde is voor een eigen systematische inbreng.” Verweerder lijkt door selectief te citeren te suggereren dat ik zelf toch zou ambiëren om deel te nemen aan systematische debatten. Dat is niet het geval, en dat heb ik in het interview ook expliciet gezegd. Er is een duidelijk onderscheid tussen 1) de voorgestelde activiteiten van het onderzoeksteam 2) de resultaten en uitkomsten hiervan. Ten aanzien van 1, zal het team niet zelf deelnemen aan systematische debatten in de cognitieve wetenschappen. Ten aanzien van 2, zullen de resultaten van het onderzoek sterk relevant zijn voor sommige posities in de hedendaagse filosofie van de geest. Hiervan heb ik er enkele, die zich van historische begrippen en termen bedienen en afhankelijk gemaakt hebben, met naam en toenaam genoemd in mijn weerwoord en in het interview ook twee hedendaagse debatten aangegeven waarvoor de resultaten van mijn historische onderzoek relevant zullen zijn.

Dat de koppeling van mijn onderzoek met hedendaagse debatten in de filosofie van de wetenschap en computationele filosofie etc. “kunstmatig” zou zijn zou ik in de sterkst mogelijke termen willen weerspreken. Tijdens het interview heb ik duidelijk aangegeven dat mijn onderzoek een reconstructie van de geschiedenis van deze disciplines behelst en dus intrinsiek met de totstandkoming van het vakgebied is verweven. Dat innovatie en het leggen van nieuwe verbanden hier als “kunstmatig” wordt weggezet is onbegrijpelijk. Bovendien introduceert verweerder hiermee een nieuwe interpretatie van de beoordeling van de commissie, die het woord “kunstmatig” nergens gebezigd heeft in de stukken die mij ter beschikking zijn gesteld.

Verweerder negeert ook de kern van mijn bezwaar. Het gaat mij er niet om of het criterium van relevantie voor hedendaagse debatten correct is toegepast, maar of dit criterium überhaupt toegepast had mogen worden. Het betreft hier historisch onderzoek, waarvan de kwaliteit niet afhangt van de relevantie voor hedendaagse debatten. Verweerder vermijdt zorgvuldig hierop in te gaan en zodoende blijft mijn bezwaar van kracht.

Ad 2)

Wederom gaat verweerder, net als de commissie, uitsluitend in op één van de vier voorgestelde kennisbenuttingsactiviteiten, en herhaalt simpelweg de beoordeling van de commissie. Mijn bezwaar stelt echter het gewicht dat door de commissie is toegekend aan $\frac{1}{4}$ van de activiteiten in vraag. Waarom zou specifiek deze activiteit zwaarder wegen dan de overige?

In mijn voorstel heb ik aangegeven dat verscheidene soorten musea tot het doelpubliek horen en een voorbeeld gegeven van een soortgelijke bestaande tentoonstelling (“Thinking with Things” door *The History of Distributed Cognition Project*, National Museum of Scotland). Voorzover de eisen van kennisbenutting, heb ik dus aangegeven wie het doelpubliek is en wat een relevante activiteit zou zijn. Zoals in de Bijlage “Instructies voor referenten en commissieleden” staat: “kennisbenutting hoeft niet per se door onderzoekers zelf afgedwongen of gerealiseerd te worden.” (p. 173) en het woord “concreet” wordt nergens gebruikt, alleen gevraagd of de activiteit “geschikt” is. Het zou toereikend moeten zijn indien bij de opzet van het onderzoek rekening gehouden zal worden met het aangegeven doelpubliek en de activiteit. In de Call Vidi 2016 (p. 138) en in de Explanatory Notes (p. 163) staat voor “outcomes for society” het woord “concrete” tussen haakjes. Op zijn minst zijn de instructies dientengevolge als verwarrend te bestempelen en zijn dus niet als eenduidige richtlijn voor de beoordeling bruikbaar.

Ad 3)

Verweerder onderbouwt via citaten uit de beoordeling juist het punt dat ik in mijn bezwaar aangevat heb: de commissie verwijst enkel generiek en formeel naar “de adviseurs”, maar verdedigt de negatieve beoordeling enkel op grond van de afwijkende mening van referent 2, zonder in te gaan op de verschillen in beoordeling tussen referenten en de redenen om aan referent 2 meer gewicht toe te kennen dan aan de anderen. Dat de commissie bevoegd is om een eigen inschatting te maken, staat buiten kijf. De commissie dient deze dan wel te onderbouwen. Dat is nu niet gebeurd. Bovendien, zoals uit de pre-adviezen blijkt, wijkt de werkwijze van de commissie wel degelijk af van de zorgvuldige procedure die verweerder uitvoerig beschrijft. Immers, pretendeert pre-advies 1 niet zozeer een ander gewicht toe te kennen aan de opmerkingen van referent 1, maar aan diens eindoordeel (A+). Juist het meest positieve rapport lijkt hiermee bij voorbaat terzijde geschoven. Hierbij lijken de rollen van de brede geesteswetenschappelijke commissie en de specialistische referenten wel degelijk door elkaar te vloeien op manieren die door de procedure, zoals door verweerder weergegeven, uitgesloten worden.

Gegeven het unanieme positieve oordeel van de referenten ten aanzien van mijn trackrecord en voorstel, zoals door verweerder geciteerd, is het wederom twijfelachtig of de uiteindelijk toegekende score en ranking terecht zijn.

Ad conclusie)

De claim van verweerder dat “in de motivering duidelijk het afwegingsproces aan de hand van de criteria wordt weergegeven en zorgvuldig wordt onderbouwd” kan niet kloppen, gezien verweerder zelf kanttekeningen plaatst bij de door de commissie gehanteerde formuleringen en deze zelfs achteraf wenst te herzien (zie Ad 1: “... in het beoordelingsrapport [had] daar eigenlijk het volgende moeten staan ...”) en nieuwe formuleringen introduceert, zoals het stellen dat de koppeling tussen historisch onderzoek en hedendaagse discussies “kunstmatig” zou zijn. Evenzo pleit ik voor een herziening van de score en de ranking op grond van de in mijn bezwaarschrift aangedragen argumenten, die ook nog na het verweerschrift van kracht blijven.